

קופסת פלאים

בולגריה

לזרוק חתול קטן לנהר. החתול ילל ובכה.
ריחם פטר על החתול וקרא "חכו! אל תזרקו אותו למים!
מכרו לי אותו. אתן לכם כסף."

"תן כסף!" קרא הנער המבוגר שביניהם ונתן לו את
החתול. פטר שחרר אבן מצווארו של החתול, שם את
החיה בתיק שלו והלך לבית הספר. עד הערב לא אכל
דבר. כשחזר הביתה אמו ראתה את החתול, אבל שוב

אישה אחת חיה בכפר, והיה לה בן, נער שהלך לבית
הספר. פטר שמו היה. כל בוקר כשפטר יצא ללמוד
נתנה לו אמא מטבעות כסף אחדות ואמרה "קנה לך,
בני, לחמנייה טרייה לארוחת.
ויום אחד הלך פטר בדרך וראה נערים בגילו, בריונים,
מכים גור כלבים קטן.

"הי, אתם שם" קרא פטר "למה אתם מכים אותו?"
"מה זה עניינך! לך ואל תתערב, כי אחרת נרביץ גם
לך."

הכלב ילל מכאבים ופטר קרא לבריונים "שמעו! תנו לי
את הגור. אתן לכם כסף ותוכלו לקנות לכם לחמניות."
"יפה" אמר אחד הנערים "תן את הכסף."

נתן להם פטר את המטבעות שלו ולקח את הגור.
ובאותו היום נשאר ללא לחמנייה. חזר פטר הביתה,
אמו ראתה את הגור אבל לא אמרה מילה.
גם למחרת נתנה לו אמא כסף כשיצא לבית הספר. פטר
עבר בגשר וראה: אותם הנערים - בריונים מתכוננים

"נעבוד, נרוויח כסף."
"איך נעבוד?"

"אלמד אתך. אני אשיר שירים. יש לי קול יפה מאוד.
והכלב עם החתול יתחילו לרקוד. ילדים יראו, ישתעשעו

ויתנו לנו כסף. נוכל לקנות לנו אוכל. בוא, ננסה."
הרעיון של הצפרדע מצא חן בעיני פטר והם קמו ויצאו
לדרך. נכנסו העירה, ישר לחצר בית הספר. הצפרדע

לא אמרה מילה.
גם בוקר שאחרי זה ראה פטר את הבריונים. צפרדעים
קטנות קפצו מאגם עמוק והבריונים תפסו אחת מהן.
פטר שוב קנה אצלם את הצפרדע, ובערב, כשחזר
מבית הספר, שם אותה בבית, בפינה שם כבר שכבו
הכלב והחתול.

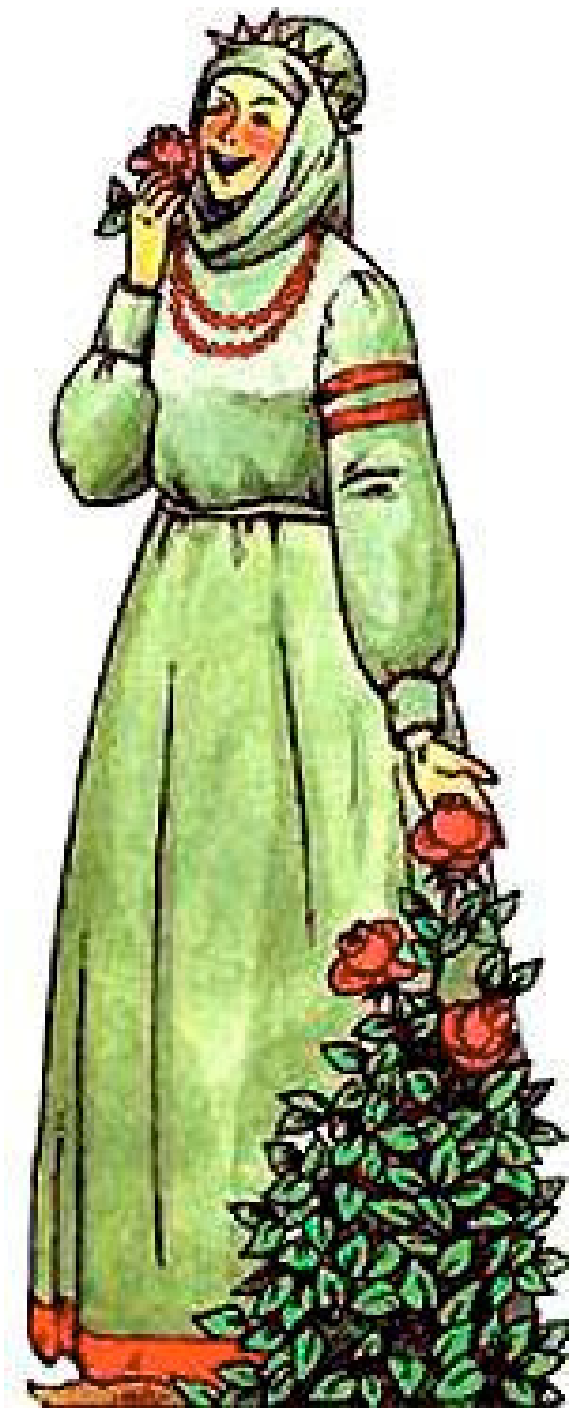
הפעם אמא כעסה. "מה אתה עושה? למה אתה מביא
חיות הביתה? מי יאכיל אותן? האם אינך יודע שגם כך
אין לנו מספיק אוכל לעצמנו?"
"אל תכעסי, אמא. כל היצורים רוצים לחיות."
"לא אצלי! תזרוק אותם מהבית. אינני רוצה אותם כאן!"
"טוב, אמא. אבל גם אני אלך יחד אתם."
לך לאן שתרצה!" קראה אמו בכעס גדול.
היא סגרה את דלת דירתה אחרי הבן. חשבה - יעמוד
קצת בחוץ ויחזור הביתה להתנצל. אבל הנער הלך
באמת.

הוא הלך בדרך, והכלב, החתול והצפרדע רצו אחריו.
הלכו-הלכו עד שהגיעו לשכרי עיר גדולה. התיישב פטר
לנוח, יושב ונאנח קשה. ואז שואלת אותו הצפרדע "מה
קרה? מדוע אתה נאנח?"
"מצבנו קשה. הרי אין לנו כל אוכל. מה נעשה עכשיו?"

התחילה לשיר והכלב עם
חתול רקדו. והם רקדו כל כך
יפה שהילדים נהנו וצחקו, לא
הפסיקו להביט עליהם. מילאו
לפטר כובע שלם במטבעות.
שמח הנער, קנה לעצמו כיכר
לחם, לצפרדע סל שלם של
זבובים, לכלב חתיכת בשר
ולחתול קנה דג. אכלו כולם
לשובע, יצאו מהעיר ולנו
בערמת חציר. למחרת הלכו
לעיר אחרת, וגם שם שרו
ורקדו וכך הרוויחו למחייה.
וכך הם המשיכו, מעיר לעיר,
מכפר לכפר. עברו הרבה
ערים וכפרים. עברו ימים
ועברו שנים אחדות. קולה של
הצפרדע נעשה צלול יותר,
זנבו של החתול נעשה ארוך
יותר, הכלב גדל ופרוותו
הבריקה יפה, ואצל פטר

הופיע מוך על שפתו העליונה. הוא כבר לא היה נער,
אלא צעיר נאה.
ויום אחד אומרת לו הצפרדע "שמע פטר, נמאס לי
ללכת כך בכל העולם ולשיר שירים."
"ומה היית רוצה לעשות?" שואל פטר.
"הייתי רוצה לחזור לאגם העמוק, לאמא שלי. אני
מתגעגעת אליה."
"גם אני מתגעגע לאמא" אומר פטר "הבה ונחזור
הביתה."
והצפרדע אומרת על כך "כשתבוא אלינו, לאמא שלי,
היא בוודאי תשמח לראות שחזרתי, ותרצה לגמול לך
בכסף. אבל אתה, חברי, אל תיקח כסף, אלא ביקש
ממנה את קופסת כסף קטנה, שהיא מחזיקה תחת
לשונה."
והם התחילו לחזור הביתה. הגיעו לאגם העמוק
והצפרדע התחילה לקרקר "אמא! אמא! חזרתי! בואי
לקראתי!"
הצפרדע הזקנה קפצה מהמים ומרוב שמחה דילגה
גבוה, אפילו מעל הטחנה עברה.
"איפה היית, ילדה קטנה שלי?" שאלה הזקנה.
והצפרדע סיפרה לה הכל. הצפרדע הזקנה התחילה

אמא קמה והלכה לחצר
הצאר. הצאר הזקן הביט
עליה מראשה ועד כפות
רגליה.
"לשם מה באת?" שאל
בקול חמור.
המסכנה סיפרה מדוע
באה. והצאר קרא "את בתי
אתן רק למי שמסוגל לבנות
ארמון גדול מזה שלי. כך
תגידי לבן שלך. ועכשיו לכי
מכאן!"
חזרה אמא הביתה וסיפרה
לבנה מה אמר הצאר. הבן
שמע ונזכר בקופסה
הקטנה שקיבל מהצפרדע.
הוציא אותה מהכיס ופתח
את המכסה. והמכסה היה
קטן כמו ראש מסמר. והנה
מהקופסה הקטנה יצא
עמוד דקיק של עשן. הוא

להודות לפטר.
"במה אפשר לגמול לך?" שאלה.
"לא נחוץ לי דבר. הייתי רק רוצה לקבל את הקופסה
הקטנה, זו שאת מחזיקה תחת לשונך."
"אהא! אתה חכם גדול. ידעת מה לבקש" אמרה
הצפרדע הזקנה "מילא, קח אותה. אם תהיה בצרה
פתח אותה ותראה מה יקרה."
פטר השאיר את הצפרדע אצל אמא שלה ובעצמו הלך
הביתה אל אמו. הכלב והחתול רצו אחריו.
אמא ספקה ידיים "בני, כמה שגדלת! ראו-נא, אפילו
שפם מתחיל לצמוח לך. הגיע זמן להתחתן."
"אכן, אמא, בעצמי חשבתי על כך. ובדרך הביתה, אל
הכפר שלנו, בעיר שכנה ראיתי נערה. היא עמדה ליד
באר ושאבה מים לתוך דלי זהב. בזו אני רוצה. לכי את,
שדכי לי אותה."
"איך אעשה זאת, בני? אינך יודע מי זאת? היא בת
הצאר, ילדי!"
"אז מה שהיא בת הצאר? ואנחנו לא בני-אדם?"
"בני-אדם כמו בני-אדם, אבל אביונים שבאביונים."
"ובכל זאת לכי לשדך לי אותה, ונראה כבר איך יסתדרו
העניינים."

נמשך, התרומם גבוה והפך לאדם גבוה, ענק.
"מה היא פקודתך, אדוני?" שאל הענק את פטר.
"תבנה לי ארמון, גדול יותר ויפה יותר מזה של הצאר!"
"מיד!" ענה הענק ותוך שניה עמד שם ארמון עם
מגדלים עד השמיים.
כשהצאר ראה למחרת את הארמון, נשך את לשונו
בכעס. לא היה מה לעשות, נאלץ למסור את בתו לצעיר,
והם התחילו לחיות בארמון החדש.
יום אחד אמר פטר לאשתו "אני רוצה לצאת ולראות מה
קורה בעולם הרחב. שבי את בבית בשקט ותמתיני.
אחזור בקרוב."
הוא הלך בדרך והכלב והחתול אחריו. הלכו כך כל היום.
בערב הגיעו לשערי עיר. שם קרא לו החתול "חבר! אני
רעב. תן לי לאכול דבר מה!"
"תכף תקבל!" ענה פטר. הוא שם את ידו בכיס כדי
להוציא את קופסת הפלא, והקופסה איננה! נבהל פטר.
"איפה הקופסה?" קרא. ואז נזכר "שמתתי אותה על
המדף תחת הכיור. אין מה לעשות, צריך לחזור הביתה
לקחת את הקופסה ושוב לצאת לדרך."
הלכו בחזרה.
והנה מה קרה בינתיים לקופסה. מרוב שעמום התחילה

האישה הצעירה לנקות את הבית, ועל המדף, תחת
הכיור, מצאה קופסה קטנה. היא לא ידעה מה עושה
שם הקופסה, וזרקה אותה דרך החלון.
הקופסה נפלה על הארץ ורק קריאה קלה נשמעה ממנה
"אוך!" האישה הביטה לרחוב, אבל בדיוק אז עבר שם
רוכל בגדים ישנים. גם הוא שמע את הקול היוצא
מהקופסה, הרים אותה ופתח. והנה יצא מהקופסה איש
ענק.
"מה תצווה, אדוני?" שאל.
"תעביר את כל הארמון הזה, יחד אתי, אל אי בודד בים.
וניקח אתנו גם אישה צעירה, הנה זו שמציעה מהחלון."
"מיד!" ענה הענק והעביר את הארמון לאי בים.
מאוחר בערב חזרו פטר, הכלב והחתול למקום בו עמד
הבית שלהם. והבית איננו. פטר התיישב על אבן
והתחיל לבכות.
"מה הבכי הזה?" שאל אותו הכלב.
"איך לא אבכה. הבית שלי נעלם, האישה איננה. הו!
אילו רק הייתה אתי קופסת הפלא שלי!"
"אל תבכה, חבר. נחזיר לך את הכל" אמר החתול ויחד
עם הכלב רץ בכוון הים.
הם עמדו על החוף וראו בים אי בודד, ועליו את הארמון

"הנה" אמר "תביא אותה לחבר שלך, שלא יבכה יותר."
"תודה לך מאוד!" נפנף החתול בכפותיו ויצא החוצה,
עלה שוב על גבו של הכלב והם שחו חזרה דרך הים,

מרוצים, מרוצים מאוד שמצאו שוב את קופסת הפלא
של החבר שלהם.
יצאו לחוף וראו - יושב פטר על אבן ובוכה.
"אל תבכה, חבר. הבאנו לך את הקופסה" קורא החתול

שלהם. החתול מיד קפץ על גבו של הכלב וזה נכנס לים
והתחיל לשחות לאי. הם עברו את הים ועלו לארמון.
החתול ראה המון עכברים והתחיל לרדוף אחריהם. ואז
בא מולו עכברוש זקן ושואל "מדוע אתה רודף אחרי
העכברים שלי?"

"אני רוצה להתנקם בבעל הבית שלך."
"ומה הוא עשה לך?"

"הוא גנב קופסה קטנה של חבר שלנו. החבר עצוב
מאוד ובוכה. איפה הוא עכשיו, בעל הבית שלך?"
"ישן."

"והקופסה?"

"הוא שומר אותה באף שלו. אם הקופסה הזו דרושה
לך, אביא לך אותה, רק תפסיק לרדוף אחרי העכברים
שלי."

"אני מבטיח!" אמר החתול.

העכברוש רץ למטבח ושם את זנבו הארוך לצנצנת עם
פלפל אדום. אחר כך הלך לחדר בו ישן הרוכל. וזה ישן
חזק, לא שומע כלום! העכברוש עלה על השמיכה
ובזנבו נפנף מול אפו של הישן. הפלפל נכנס לרוכל באף
וזה התחיל להתעטש. הקופסה הקטנה עפה החוצה
מהאף של הרוכל, העכברוש תפס אותה והביא לחתול.

ונותן לו אותה.
פטר ניגב את עיניו ופתח את הקופסה. מיד הופיע הענק
ושאל "מה תצווה אדוני?"
"תביא הנה את כל הארמון, את אשתי ואת הרוכל
הגנב. תחזיר הכל למקומו."
ומיד הארמון היה שוב לפניו. והגנב ישן עדיין בשינה
עמוקה. פטר רקע ברגליו, העיר אותו והתחיל להרביץ
לו מכות. צעק "שלא תעז בפעם הבאה לגנוב בתים של
אחרים. אם תנסה שוב, אומר לענק שישבור לך את כל
העצמות! עכשיו ברח מכאן!"
הרוכל רק שם כובע על ראשו וברח.
ועכשיו התחילו לחיות בשקט. פטר עם אשתו ואמו
בארמון. החתול בעליית הגג. הכלב בחצר. ומדי ערב
יוצאת אליהם הצפרדע מהאגם ושרה להם שירים. שרה
עד שכולם יירדמו.